

— Нищо, нищо, стара майко, — се чу гласа на Пашанко, поелъ пжтя къмъ скалитѣ.

Дълго майката гледа подиръ ловджитѣ и като се обърна да погледне къмъ полето, промѣни лице.

— Каква буря се е извила! — Я вижъ Ано, не е ли то буря? —

Ана стана, облегна се на тарпозана и погледна.

— Буря е, продума тя, хемъ голѣма буря.

— Къдѣ ли ще се послонятъ! — Думахъ имъ ама . . .

— Я да приберемъ самоваря кое . . . , забѣлѣза старата жена. — И почна да раздига.

Едва раздигна, отъ къмъ полето се изви студень вѣтъръ: гората взе да бучи, притѣмнѣ, и едри капки запискаха по земята, Оглушителенъ трѣсъкъ процѣпи въздуха и слѣдъ малко се ливна дѣждъ, като изъ капчузи.

VIII.

Провѣдренонебето се усмѣ надъ окжпанитѣ гори и поляни. Слънцето клюмна къмъ рида надъ манастиря и златиститѣ му лжчи игриво заискриха въ милиардитѣ кристални капки, провиснали по транка и листа. Рой палави врабци се извиха прѣдъ Анина прозорець и се разчуруликаха, сѣкашъ да въздадатъ сбогомъ на слънцето, що захожда. Ана се изправи до прозореца, вгледана въ безгрижнитѣ птички.

И когато слушаше тѣхнитѣ кръшни нотки и когато гледаше синия просторъ, замрѣженъ въ зори и багри — душата ѣ тжжно зарида по тъмни въпроси, що задѣваха цѣлото ѣ сжщество.

Нѣщо прошумолѣ низъ храститѣ и птичкитѣ хврѣкнаха другадѣ.

Наоколо пакъ нависна мълчанието. И Ана се загледа по бѣлналия се друмъ, отъ гдѣто трѣбваше да дойде Николаевъ, сложила на страна книгата, що държеше въ ржка.

Далечъ край пѣнливъ потокъ, гдѣ извиваше неравенъ друмъ, като грамадна змия, чийто трупъ ту се тули задъ избуели храстаци, ту се простре край стрѣмноглави скали, до като поеме равнинитѣ.

Тя се вгледа въ бѣлия пжтъ: той мамѣше нейния умъ. И когато се взираше далечъ, гдѣ все още се назѣр-